

W. op. Wydz. 8/2010

KONFERENCJE Z CYKLU „JAK POMAGAĆ NIE UPOKARZAJĄC”

W okresie marzec – kwiecień br. Federacja na rzecz Reintegracji Społecznej zainauguowała nowy cykl konferencji poświęconych etyce zawodowej w pomocy społecznej pod wspólnym tytułem **Jak pomagać nie upokarzając**. Konferencje tegoroczne odbywały się pod hasłem **Przemoc w pomocy**.

Warto wspomnieć, że latach 2003-2009 Federacja zorganizowała cykl konferencji poświęconych „dzieciom bez przyszłości”, w ramach którego kolejno poruszano tematy: „Dzieci bez przyszłości w szkole”, „Pomoc społeczna dzieciom bez przyszłości”, „Sprawiedliwość dla dzieci bez przyszłości”, „Rodzina dzieci bez przyszłości” i „Rodzina zastępcza dla dzieci bez przyszłości”. Konferencje poświęcone były: analizie przyczyn marginalizacji społecznej dzieci i młodzieży w Polsce, skutkom procesu wykluczenia społecznego i prezentacji programów zapobiegania i przeciwdziałania marginalizacji społecznej. Wzięło w nich udział łącznie ponad 7900 osób – przedstawiceli administracji państwowej i samorządowej, środowisk akademickich mediów oraz pracowników placówek opiekuńczych i organizacji pozarządowych pracujących z dziećmi, młodzieżą i rodzinami ze środowisk wykluczonych.

Rozpoczęty w tym roku nowy, kilkuletni cykl konferencji ma wspólny tytuł „Jak pomagać nie upokarzając”. Jest pro-

pozycją debaty nad standardami etycznymi w środowisku zawodowym osób zajmujących się pomocą dla grup wykluczonych społecznie oraz poszanowaniem podmiotowości, godności i autonomii osób zmarginalizowanych, a także próbą poszukiwania odpowiedzi na pytanie, jak skutecznie pomagać osobom wykluczonym społecznie.

Trafny dobór tematu sprawił, że w 8 konferencjach tegorocznego cyklu, zorganizowanych w Warszawie, Wołominie, Płocku, Wrocławiu, Piasecznie, Pruszkowie, Łodzi, Sosnowcu, poświęconych m.in. problemom upokorzenia – korzystających z pomocy, arbitralności i manipulacji ze strony pomagających, wzięło udział ponad tysiąc uczestników z instytucji publicznych i niepublicznych zaangażowanych w różnorodne formy pomocy dziecku i rodzinie.

Komu pomagamy?

Jedną z kluczowych kwestii w skutecznym i podmiotowym pomaganiu innym jest świadomość komu pomagamy.

Pomagamy rodzinom, które dotyka najczęściej wiele problemów: mieszkają zazwyczaj w zadłużonym, zdewastowanym mieszkaniu, nierzadko zagrożone są eksmisją. Do problemów socjalnych dochodzą problemy rodzinne i wychowawcze, zaburzone relacje z sąsiadami i służbami społecznymi. Rodziny te cechuje zaburzone poczucie bezpieczeństwa, poczucie izolacji, bezradności, braku wpływu na swój los. Zaburzonym relacjom psychologicznym i spo-

leczny towarzyszy zły stan zdrowia oraz zaniedbania w wiązaniu się z podstawowych obowiązków. Rodziny te żyją z dnia na dzień, nie znają swoich praw, nie wierzą w swoje racje. Mając wiele problemów, czują się wobec nich bezradne, nie widzą możliwości wydobycia się ze stanu, w którym się znajdują.

Pomagamy dzieciom, które żyją w takich rodzinach, w zasadzie pozostawione same sobie. Chowają się na ulicy, najlepiej się czują wśród podobnych do siebie. Dzieci te mają głębokie problemy emocjonalne, znaczne deficyty rozwojowe, ubogie dziedzictwo kulturowe, społeczne i cywilizacyjne. Brak stabilizacji w życiu rodzinnym, poczucia bezpieczeństwa i oparcia w dorosłych powoduje, że dzieci te żyją w stałym napięciu, z niską samooceną oraz niewiarą we własne możliwości. Już na starcie, na etapie przedszkola i pierwszych klas szkolnych stoją na pozycji przegranej. Brak szans na sukces powoduje, że zaczynają unikać szkoły. Głównym powodem ich degradacji jest brak poczucia wartości, pozytywnych motywacji i wzorców działania, przy wielu destrukcyjnych wzorcach środowiska rodzinnego i rówieśniczego.

Na pytanie: Komu pomagamy? odpowiedzi udzielili: w pięknym, emocjonalnym wystąpieniu Maria Wąszewska-Berlińska z Mazowieckiej Fundacji Rodzin Zastępczych oraz Marek Liciński z Federacji na rzecz Reintegracji Społecznej.